

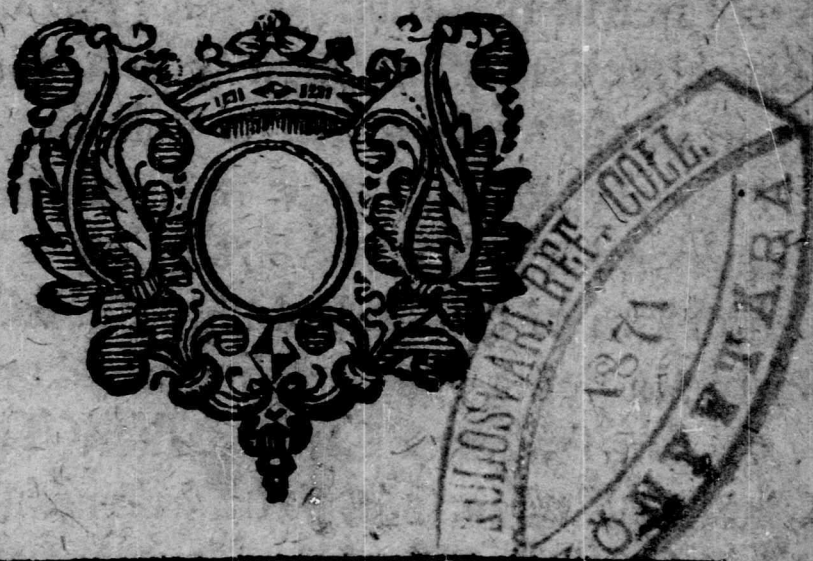
WISCONSIN
A

Igen szép
HISTORIA
A'
MARIA MAG-
DOLNANAK
Sok bűneiből való kegyes
Meg-téréséről.

AZ OLVASÓHOZ:

*Vétkes életünknek meg-jobbítására,
Az Istenhez térő útnak járására
Szépen juthatsz, ha nézsz ez Históriara.
Mária Magdolna kegyes példájára.*

*Azért, e' munkámat, kérlek vedd jó neven,
Több dolgod közt ezt-is olvassad kedvessen,
'S szived jobbúlásra példát-is vehessen:
Mellyért Isten áldgjon téged kegyelmesen.*

Nyomt: KOLOSVARATT 1703.

R. M. 72. 422.

Szentül éneklerték egy Halott-énekben:
Hadd-el bűneidet, 's élj jámbor életben;
Mária Magdolna példa légyen ebben,
Kiról most éneklek e' rövid Énekben.

2. Rész-szerént felőle szóklok Szent irásból,
Rész-szerént pediglen *méditatiokból*;
A' mint meg-olvashadd régi irásokból,
Es egy Magyarnak-is Historiájából.

3. Most azért meg-mondom vétkekben esését,
Vakmerően sokszor sok bűnben élését;
Végezetre pedig Istenhez térését,
'S penitentiával kegyelem kérését.

4. Három atyafiak voltak Sidóságba:
Lázár volt az egyik, a' másik Magdolna,
Az harmadik pedig szorgalmatos Mártha,
Mint az *Historicus* ezeket meg-írta.

5. Igen gazdag Fő-rend Syrus volt az Attyok,
Kiról nekik maradt sok jeles jószágok,
Jerúsáleben-is egy igen szép házok,
Azon kívül pedig kettő-is volt várok.

6. Attyok hólta után meg-osztottak vala:
Jerúsálemi ház Lázaré lett vala;
Magdalom vár, forsal, Magdolnának juta,
Béthánia pedig Mártánál marada:

7. Ott szállott a' Christus szent Tanítványival,
Es a' szeplőtelen szép Szűz Máriával,
Hogy Galileából fel-jött fárattsággal,
Meg-nyugott, 's úgy ment-bé a' városba holval.

8. A' Jépus Christusnak ott léteben Mártha,
Sok tsuda-rételit ezenközben látta,
Mellyekből Istennek ő Fiának tudta,
A' mint a' Szent-írás bőven bizonyította.

9. Magdolna pediglen gonosz életet élt,
Mellyért ő hozzája szintén hét ördög fért;
A' bõlts Magyarázó ebben pedig így ért:
Hogy hét ördög lészen hét halálos bűnért.

10. Ugyan meg-is lehet, mert az undok vétkeket
Keresi az ördög, mint neki fõtt étkeket:
Azért, ha melly ember szereti a' vétkeket,
Az ördög magának ott lél kies fészket.

11. Azért, Magdolna-is sok rút vétkeket tett,
Sok ledér iffakkal gyakran ebédet ett,
Mellyért nevezeti egy bűnös Aszszony lett,
Valamig Istentől bő kegyelmet nem vett.

12. Minthogy a' gazdagság gyönyörűség fészke:
Sok vigaság nélkül nem esett jól étke,
Asztalánál zengett lassú hegedűtske,
Titkon gyúlt szivében 's öregbedett vétke.

13. Isten igéjében ő nem gyönyörködött,
Jó-tselekedetre nem-is igyekezött,
Sok vitéz iffaknak bokrétákat kötött,
Kiket sűvegekre fajtalanul fel-tött,

14. Kendőző vizeit elé készítette,
Mellyekkel ortzáját gyakran kente sente,
Gombos-tőjét néha meg-melegítette,
Mellyel szemöldökét meg-feketítette.

15. Szép kies kertében nagy kevélyen sétált;
Néha, meleg nyárban, virágok között hált,
Le-fektében pedig egy szóval sem órált,
Világi dolgokban több örömet talált.

16. Olébe hogy vette varró-ládátskáját,
Ablakában ülve dúdolta nótáját,
Világ' ének tölté gyakorta meg-száját,
Gyöngyben öltöztette arany-szinű haját.

17. Bűnben élő-szívét meg-sebesítette,
Melly halálos sebét csak nem-is sérlelte,
Az éhel-halókat meg-nem keferülte,
Alamisna nélkül házából ki-küldte.

18. A' szegényekhez vólt felette kegyetlen,
Haragjában pedig engesztelhetetlen,
Tsak a' maga kedvét kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szüntelen:

19. Némellyet pediglen szemmel intett titkon,
Mikor ki-tekintett az üveg ablakon,
Noha idvezülni fokkal-is jobb vakon,
Hogy-sem el-kárhozni hamis látásokon.

20. Mártha pedig immár keresztyén lett vala,
Mert Christus Urunktól fokat tanult vala,
De hogy ötse felől szomorú hírt halla,
Szívében miatta erőssen búsula,

21. Mondván: Vajha ötet én mellém vehetném
Es ha a' Christushoz Magdolnát viherném!
Tsak egy tanítását hallaná, el hinném,
Hogy pokol tüzéből ötsémet ki-venném.

22. Ó atyafiáért erőssen búsula,
Néha siralommal a' földre borúla,
Néha a' reménség szívében meg-gyúla,
'S jó szolgálójának ilyenképen szóla:

23. Eregy-el Márcella gyorsan Magdolnához,
'S mondjad: hogy jöjjön-el mingyarást házamhoz
Hogy Jérusálembe mennyünk a' Christushoz,
Ki a' meg-térőknek idvésséges bért hoz.

24. Kér.

24. Kérlek, hívd-el veled, 's ugya ne hadd konyer
Jól tudom szokását, hogy befzéli nagy fennyen;
De te ne fély tölle, szólj ugyan keményen,
Gonosz bűneitől hogy ő meg-rettenyen.

25. Magdolnához gyorsan el-juta Márcella,
'S hát két iffjak közt ül, mindéniknek tolla,
Köszöne nékiek 's előttök meg-állá,
Akkor Magdolnának ilyenképen szóla:

26. A' te nénéd Mártha néked ezt izeni:
Nem jó mindenkoron tsak fajtalanzkodni,
'Téged most haza vár, 's veled akar járni,
Jérusálembe hiv idvésség tanulni:

27. Ott vagyon a' Christus az Istennek Fia,
'Attya kegyelmének tündöklő zászlója,
A' szép Mennországnak fényes koronája,
Ki a' bűnösöket ömagához hívja.

28. Hadd-el az henyélést, 's igé gyorsan kelj-fel,
Meg-hagyá Afzszonyom, hogy ne hagyjalak-el:
Mert Jérusálembe mind együtt mennyünk-fel.
'S lelkünket újítsuk Isten igéjével.

29. Szintén most az gondom, felele Magdolna,
Tsak kisebb gondom-is annál nagyobb vólna;
Inkább ő-is bátor közöttünk tombolna,
Hogy sem haszontalan helyre farsángolna.

30. Nintsen semmi gondom szentség tanulásra,
Böven kell főzernem nékem vatsorára,
Azonban fel-ugrék 's futá a' konyhára,
Akkor úgy kiálta Márcellának hátra:

31. Eregy gyorsan haza, 's mondjad ezt Nénémnek
Vendégim vannak most, 's bizony nem mel. etek,
Nemes nemből való, nem embertelenek,
De méltán meg-szólnak ha hazúl el-mégyek.

A 3

32. E-

szolgálo mene haza-felé,
ó kegyes Aszfonyát imádkozva lelé,
Mit hallott 's mit látott végre meg-beszéllé;
Mellyekért a' Márthát bú bánatbé-telé:
33. Egy egész nap estig búvában sirt vala,
Szájába kenyeret 's vizet sem vött vala,
Az Istennek sirva úgy könyörög vala,
Hogy meg-térő lelket Magdolnának adna.
34. Meg-jelenék néki éjtszaka lelkében,
Hogy atyafiával maga legyen szemben,
Fedgye-meg haraggal, intse-is tsak szépen,
'S úgy mégyen Magdolna fel Jérusálemben.
35. Azért, a' szép hajnal hogy fel-pirofsúla,
Mindgyárt kegyes Mártha ótséhez indúla,
Az úton magában erőssen búsula,
'S akkor oda jutván Magdának így szóla,
36. Edes kedves ótsém Mária Magdolna,
Melly jó-akarattal szivem hozzád vólna!
Most idveségedre atyádfia szólna,
'S örülne a' lelkem ha nálad szóm fogna.
37. Kérlek édes ótsém, Nemzetünk virágát,
Edes Nemzetünknek meg-maradó ágát
Ne szennyezd rút hirrel 's Atyánk koporsóját!
Hogy közönségesen ne szenvedgyük búvát.
38. Hadd-el e' világi rút gyönyörűséget,
Rút trágár ifjakkal való vendégséget,
A' kegyetlenséget, 's a' nagy kevélységet:
Mert, bizony, pokolra visznek azok téged.
39. Nints derekas hasznok e' világi jóknak,
Mint a' füst és pára, hirtelen el-múlnak,
Fgy szempillantásban tölled el-fordúlnak
Az halál postái mihelyt nálad szálnak.

40. Tu-

40. Tudodé, az halál senkinek nem kedvez?
Gyorsan-járó nyila el jut mindenekhez,
Siralmat zendít-sel valahová evez,
Nints néki irgalma, 's nem tud kegyelemhez.
41. Ifjúi erődben ha most örvendezhetsz,
Es ha egy-kevelsé vigaságban lehetsz,
'S ha ma vig ortzával egészségben élhetsz,
Holnap sárga szinnel koporsóba léphetsz:
42. Onnét ísmét néked fel-kell ám támadnod,
Az Itélet napján elő-kell állanod,
Minden bűneidrül számot-is kell adnod,
Jaj! jó ótsém akkor hol kell meg-maradnod?
43. Azért, életedben ha mi vagyon hátra,
Fordítsd az Isteni kegyes szolgálatra;
Hogy mikor jutándasz halálos órádra,
Leikedet örömmel bizhasd szent Uradra.
44. Vajki ékes dolog az Istent szolgálni,
'S az el-vesztő bűnnek gyorsan bútsút adni:
Mert jobb a' Christussal örökké vigadni,
Hogy-sem mint pokolban éktelenül sirni.
45. Azért, édes ótsém, ne tégy bút szivemben,
Ne mozdíts több sirást szomorúlelkemben,
Hanem készülj gyorsan, 's jer Jérusálemben,
Mi Idvezitőknek szavát vedd füledben.
46. Meg-érted szivednek lelki vidulását,
Tsak egyszer halljad-is Christus tanítását,
Attya kegyelmének gazdag ki-ontását.
'S meg-térő bűnőshöz szép vigasztalását.
47. Imár kely-fel, 's jere mert tsak alig várlak,
Az örök életnek útára most hívlak,
Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak,
Indúilly idveségre, bizony itt nem hagylak.

A 4

48. Hogy

48. Hogy beszédi Mártha el-kezdé végezni,
Mária Magdolna kezd gondolkodni,
Ugy tetszik, szivében meg-kezde lágyúlni,
'S illyen értelemmel kezd beszélgetni:

49. A' te intésedre mit nem tselekedném?
Im majd el-kézfűlök, 's el-mégyek jó Néném;
De talám azt várnád, hogy gyászba öltözném,
Ekes ruháimat magamról le-vetném.

50. Jóakaróimat hogy mint hátra hagynám,
Vitézlő rendeknek egy szómat se adnám,
Illyen szándékokat jó Néném ha tudnám,
Tsak egyet sem lépném, inkább itt alunnám:

51. Betsütlelenségre fejemet nem adhad,
Utban lakom, 's hozzám Vitéz néptart, tudhad,
Kiknek hideg télben lovok is jól futhat,
En nem ronthatom-el a' nagy ország-utat.

52. Gondolá a' Nénnye: de tsak most el-jönél,
Nem kívánám tölled, hogy gyászba öltöznél;
Christus intésben ha réztes lehetnél,
E' világi jóktúl, tudom bútsút vennél.

53. Jérusálem felé ottan indulának,
Sok szép dolgok felől az útban szólának,
A' mint ez szokások az atyafiaknak,
A' kik szeretettel egymás között vannak.

54. Hogy Jérusálembe jutottanak volna,
Az UR Christus felők tudakozni vala,
'S megérték, hog' tsak most templóba ment volna,
Azért ő utána gyorsan mennek vala.

55. Hogy prédikállani Christus elő-állá,
'S a' fel-gyült sok népnek szólni akar vala,
El-juta Magdolna, mint egy kevély páva,
Mindenfelé vigyáz, 's öltözeti czifra.

56. Arany-perecz vala karjában 's könyökén,
Aranyban foglalva drága függő mellyén,
Virágos smaragdus tündöklék két fülén,
'S fénlék a' drága gyöngy szoknyája perémjén.

57. Kit a' Jésus Christus mikoron meg-néze,
Mint egy kárhozatra valót úgy tekinte;
Mellyen Magdolnának szive meg-rettene,
Mint egy farga halott ollyanná lett szive:

58. Igen nagy félelem érkezék szivére,
Ugy tetszik, hogy éppen meg-hidegült vére,
El-hagyván ereje gyorsan esék térdre,
Siralmas szemeit fordítá a' földre:

59. Kétségben-esésnek nem sok héja vala,
'S egy szempillantásban szintén el-vész vala;
De hogy hívott szinét Mártha nézi vala,
Akkor lassúsággal ótsének így szóla:

60. Ne félj, bátorkodjál, 's majd vigasztalást véss,
Hogyha életednek jobbulásában léss;
Ha jó remésséggel az UR Christusra néss,
Meg-könyörül rajtad, 's majd kegyelmesen néss,

61. Siralmas szemeit Magdolna meg-törle,
'S nagy alázatosan Christust meg tekinté:
Hogy lelki sebeit a' Jésus meg-néze,
Kemény tekintettel többé nem tekinté.

62. Mert látá szivében élet jobbítását,
Penitentiára hittel indulását,
Sok bűnei ellen lelki hartzolását;
Azért így indítá Christus tanítását:

63. En vagyok a' Christus az Istennek Fia,
Atyám kegyelmének ki-osztogatója,
Lelki betegeknek igaz orvoslója,
'S a' bűn béklyójának meg-öldozgatója.

64. Valakik a' bűnben eddig fáradtatok,
'S annak terhe alatt le-tsüggött nyakatok,
Ideje nyugodni, hogy munkálkodgyatok;
Jőjjetek hát hozzám! 's ihon meg-ujjúltok.

65. E' világ romlását, bizony, nem kívánom;
De sőt e' viláért váltságul adatom,
Atyám akarattyát néktek prédikállom.
'S a' meg-térő bűnőst nagy örömmel látom.

66. A' jól lakott méhnek nem szűkség a' virág,
Az egészségesnek nem kell az orvosság,
De a' fetétségben kiket tart a' rabság,
Azoknak küldetett általam szabadság.

67. Emberi nemzethez Atyám szerelméjért,
Botsáttattam tőlle a' vétkes viláért,
Hogy a' meg-térőknek iszonyú vétkekért,
Halálban áldozván ontsak büntelen vért.

68. Légyen, Halgatóim, szivetek példája,
Egy aszszony-állatnak el-veszett Drachmája,
Melly hiven keresi, kezében gyertyája,
Meg-lelvén, szomszédit vigaságra hijja.

69. Hallyatok példában egy el-veszett juhót,
Ki a' sereg nyájából mikor el-maradott,
Melly hamar a' pásztor utánna fáradott;
Kit meg-lelvén, vállán vigan haza hozott.

70. Egy tékozló fiú meg-unta hazáját,
Részét ki-is vévén el-hagyta volt Attyát,
'S tertelmes életnek vontá bűdös hamvát,
Miglen el-költötte utolsó batkáját.

71. De mikor vétkéből vissza tért Attyához,
Mindgyárt Attya néki újjába gyűrűt hoz,
'S kegyes szivet mutat a' siránkozóhoz,
Barátit jól lakni ültetvén asztalhoz.

72. El-veszett drakmának én vagyok gyertyája,
El-tévedett juhnak vagyok órállója,
Tékozló fiúnak Attyához hívója,
'S bűnökért siróknak meg-vigasztalója.

73. Valaki én bennem igaz hittel hiszen,
'S az irások szerint róllam vallást téssen,
Győzedelmet azon az Halál nem vészen,
'S az én örömömben kedves vendég léssen.

74. Nem az igazakért jöttem e' világra,
Hogy azokat hívjam meg-jobbúlasokra;
De a' bűnösöket penitentiára,
Hivom sok vétkeknek meg-síratására.

75. Ha ki pedig meg-tér, bűneit hagyja-el,
'S hitit bizonyítsa jó-tselekedettel!
Mert tsak, Uram, Uram! Iasú énekléssel
Az örök-életre senki nem mégyen-fel.

76. Az én beszédimet a' ki tsak halgattya,
Füle mellett pedig folytában botsáttya,
Az olly ember házat fővenyen rakattya,
'S hamar szörnyű kárral a' zápor el-bonttya.

77. A' kik pedig töllem örömeft hallgatnak,
Szófogadó szivet intésemnek adnak,
Azok kősziklára palotát rsinálnak,
'S nem árt a' zuhatar lelki szép házoknak.

78. No azért, valakik szómat hallgattyátok,
Bóldogok úgy léztek, ha meg-fogadgyátok,
'S a' sok gonofságot mindgyárt el-hagyjátok,
Az én Atyám néktek ugy léssen Atyátok.

79. Az örök életre a' ki akar menni,
Az Isten törvényét kell annak követni,
Sok háborúságot örömmel szenvedni,
'S az igazság mellett nyavalyát viselni.

80. Lelki koronátok akkor készítették,
Mikor testeteket értem verik 's ütök,
Gazdag jutalmatok menyben le-tétetik,
'S mennyország kapuja néktek meg-nyittatik.

81. Vastagodgyatok hát igaz szeretettel,
Hogy gyümölcsozzetek jó-tselekedettel;
Tündöklyék lámpáitok világos tűzekkel,
Hogy ne vészszetek-el a' bolond Szűzekkel.

82. Sőt alamisnát-is gyakorta nyujtsatok,
Menyben kintses ládát az által tarstatok;
Ha csak egy pohárban hideg vizet adtok,
Még azért sem vész-el méltó jutalmatok.

83. Meg-ne utálljátok a' nyomorúttakat,
Kérlek, segéllyétek a' szegény árvákat;
Meg-látogassátok a' beteg ágyakat,
Kiben nyegő testnek élte alig akadt.

84. A' jövevényeket hozzám erefszéték,
A' ruhátlanokra gondot viseljétek,
A' szegény rabokról meg-emlekezzetek,
Hogy soha pokolban rabok ne legyetek.

85. Mert midőn el-jövök Angyali seregben,
Ülvén ditsőséges Királyi székemben,
'S minden Nemzetségek hogy jutnak előmben,
Igy *pronunciálok* a' nagy Itéletben:

86. Ti jobb-kezem felől álló kegyes népek,
Hitben 's irgalmasság-tételben-is éppek,
'S Atyám örvendetes áldásában szépek,
Fényes országoknak bírására jertek!

87. Mert mikor éh voltam; ennem tiadtatok:
Mikor meg-szomjúztam, innom-is hoztatok:
Ruhátlan koromban meg-is ruháztatok:
Bet g 's fogoly voltam, látnom faradtatok.

88. Hogy

88. Hogy tselekedtétek ezt a' szegényekkel,
Az irgalmasságot a' szükölködőkkel,
Tanítványim közzül bár csak kisebbikkel,
Tselekedtétek ezt az ennen fejemmel.

89. De ti, kik bal-kezem felől állottatok,
'S a' jövendő kínra meg-szontyolódtatok,
Mint hogy igen gonosz sáfárok vóltatok,
A' pokol fok kínnya léfzen jutalmatok.

90. Mert köztetek fokot szomjúztá's éheztem,
Jövevény 's ruhátlan tömlőtzebe vettettem,
Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem;
De soha tölletetek meg-nem ígittetem.

91. Nem közlétek semmi jótanítványokkal,
Gonoszul élétek e' világi jókkal,
Tsak hasotok hizott nagy gazdagságtokkal,
Háladatlanosságot így tótók magammal.

92. Azért, mennyetek-el az örök pokolra,
Olthatatlan tűzzel szikrázó habokra,
Külső letétséggel meg-terhelt napokra,
'S végetlen tsikorgás szállyon fogatokra.

93. Így az hitetlenek tűzes tóban vésznek,
Soha örvendetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a' kik igyekeznek,
A' szép boldogságnak örökös léfznek.

94. A' meg-tért bűnösnek nints pokolra úttya,
Az hitnek pályáját ha igazán futtya:
Mert piros véremnek meljemen majd kúttya
Meg-nyilik, 's a' bűnöst szépen meg-tisztíttya,

95. A' kik intésemnek örömeft engednek,
'S penitentiával bűnnek véget vetnek,
A' szép mennyországnak birtokában léfznek,
'S meg-hirvadhatatlan koronákat vésznek.

96. Me

96. Mert a' végső napon trombita zengésben
Ki-hivom a' sírból, meg-ditsóult testben,
Bé-is viszem őket az örök életben,
Hol örökké lesznek az én örömmomben.

MASODIK RESZ.

EZT hallván Magdolna, örömeben sirni,
Lelkében pediglen kezde örvendezni,
Czifra öltözetit magáról le-vetni,
'S ilyen értelemmel kezde beszélni:

98. Oh áldott szép napnak gyönyörű órája,
Mellyen a' Christus lón lelkem órállója!
Vigad immár lelkem, ki az előtt fájja,
Isten irgalmában, 's nem lesz nyavalyája.

99. Oh örvendetes nap, a' mellyen fel-költtem!
Az óra-is áldott, mellyen ide jöttem!
Christus-intésére ugyan meg-éledtem,
'S kárhozatos bűnét lelkemnek le-töttem.

100. El-hagylak világnak rossz gyönyörűsége,
Mellyben eddig szivem mosdatlanul ége;
'S az UR Christus léssen lelkem segítsége:
Sok rút bűneimnek legyen azért vége.

101. El-vesztő gazdagság, mellyel bővölködtem
Gonosz nyájas tréfák, kikben gyönyörködtem;
Czifra ruhák, kiket kevélyen viseltem,
Mind el-maradgyatok, nem kelletek nékem.

102. Mert magamat adom az én Christusomhoz
Bűnös sebeimnek kegyes Orvosához,
'S majdan le-borúlok sírva lábaihoz,
Tudom hogy nékem-is ingyen kegyelmet hoz.

103. Nem maradok tőle többé el-sohova,
Tőle hallgatok én életben mindenha,

Véle járok mikor mégyen valahova:
E' világ kintsénél mert jobb egy szép szava.

104. Oh én életemnek édes vezérlője,
Atyád haragjának meg-engesztelője,
Vétkes embereknek békeiség szerzője,
Jesse gyűkerének virágos vesztője.

105. Im te hozzád jöttem, 's tégedet kereslek,
Fáradhatatlanul életben követlek,
Vétkeimről félve csak téged követlek,
'S ne hagyj bűneimben meg-epednem, kérlek!

106. Mert meggyúlt a' lelkem kegyes intéseddel
Szent tanításodat töllem hát ne vedd-el,
Vétkeim tsomóját, kérlek Uram, mész-el,
'S tenger fenekébe bűnőmet temesd-el.

107. E' szók közt Magdolna vala síró szemmel,
Néha reménséggel, 's néha félelemmel;
Idvezitőnk pedig tellyes kegyelemmel
Szóla Magdolnának ilyen értelemmel:

108. Nefélj, bennem reménlj Mária Magdolna:
Mint a' Jordán vize bűnöd ha úgy folya,
Bennem pedig hited 's reménséged vólna,
Meg-térő szivedről bűnöd mind el-fogyna:

109. Nefélj, bennem reménlj, bűnödöt el-hagyjad,
'S jó tselekedetre temagadat adgyad,
Az én orzá gomért hazádat el-hagyjad,
'S örök életre mégy, csak szómat fogadjad:

110. Ne félj, bennem reménlj, mert ha jó hitbé élsz,
Ha az idveségért minden vétket le-tész,
Isten kegyelmében meg-újult szivet vész,
Az én asztalomnál tés egyik vendég lész.

111. Ezen a' Magdolna igen meg-örüle,
Es az UR Christusnak lábaihoz üle,

Nem távozhatik-el Iemmiképen tölle,
Tanítását hallja mind szive 's mind füle.

112. Urunknak szent testét gyakorca kenettel
Meg-kente Magdolna igaz szeretettel;
Lábait-is pedig keserves könyvekkel
öntözvén, törölte hajával 's kezével.

113. Tellyes életében szent életet viselt,
ördög tanátsának nem kerestt hitelt,
Meg-térése után bűnnek nem adott helyt;
Mellyért, el-hiszem, hogy örök életet nyert.

114. Innét minden ember tanuljon jobbúlást;
Senki ne szeresse a' bűnbe borúlást,
Melly utánna vonza a' kínban szorúlást:
Elj ugy, hogy pokolban a' tüzet meg-ne lást.

115. Légyen most itt vége rövid Enekemnek,
Kit tükörül irtam minden vétkefeknek:
Szánom, hogy a' bűnnek foka tsmót kötnek,
Es a' meg-óldásra nem-is igyekeznek.

116. Ezt harmincz-kettőben Ezerhatfáz után,
Szép Pünkőst-havának kezdetére jut ván,
Két Apostoloknak örvendetes napján
Irtam mindnyájunknak bűneit írat ván.

V E G E.

